

Torm läks üle, meie panime purjed peale, et laeva joossu korralsdada wõifsiime. Wana tüürmann seisib oma alamate förwas, seerutas foreda käega soolast weit habemest ja ütles :

„Kui tuul mitte meie taffa ei oleks puhunud, waid waasta meie külge, pagan wölk ! meie oleksiime põhja läinud, nagu teleografi sõis.“

Meie sidusime kõik laeva lael finni, panime purjed peale ja laijsime laeva tuule ees sõita. Kui sellega walmis olime, siis läksin mina peastetud merehääliste juure. Mees oli täides nõdruses. Temal oлиwad wäsinud silmad ja lahutanud nägu, ja tema hambad lõiavad üksteise waasta. Reha üleüldise kõhnetuse förwas oлиwad algawa storbuti tähed selgest tema külges. Tema hamba-sihast joossis wähema puudutamise juures werd ja jalad oлиwad langest paistetanud. Sellest wõis armata, kui suurt hida ja puudust see nõrgendatud reha oli wälja fannatama pidanud. Laeva loff andis temale wähe haaval karastawat joosti. Kui wähe toibunud oli, siis füüs temal nõdra wärisewa healega :

„Kus laps on ? Kus on laps ?“ Temale linnitati, et laps peastetud. Poisile, kes wiisteistkünnimend aastat wana wõis olla, iestus ühe läheda aseme peal. Wäri-

setes jõi tema muna - plima rümmiga. Runa jõi, näitas tema lõkendawat rõõmu ja hüüdis järges :

„Üks laew ! üks laew !“

* * *

Nüüb on aga veel rääksida, mis selle lugu juures kõige imelikum on.

Kui merehäälisid mõne pääwa pärast nii saugele toibunud oлиwad, siis soovisime meie nende nimesi laeva-raamatusse üles panna ja mina füüsini, kuid a mehe nimi on. See oli üks Skandinavia nimi surgu-healedega wälja rääksida. Mina palusin teda sellepärist, oma nime ise raamatusse kirjutada. Kerge käega ja fena tähtedega kirjutas tema : „Julius Höninger, valastala-seltsi „Finström“ direktor Alandi saartest“, ja oma noore kaaslaase eest : „Karl Schnorr, Wilhelm Schnorri, laeva-peremehe, poeg Helsingist !“

Imelik ! Selle mehe käefiri oli just selle firja soheline, mis taahvle peal seisib. Mina palusin teda sedasama lauset üles kirjutada, mis laeva peal nit suurt kabinat teinud oli. Salgamata läksiwad kõik peened ja jämedad friipsud selle firjaga loosku, mis taahvle peal seisib.

Mina kustutasin nüüd mõlemad firjad ära ja ei rääkinud sellest Bruufese ega Höningerile ühtigi.